

Nápady mého strýčka.

Reduje Jan Šotek.

Jest to věru štěstí, pravil tuhle můj strýček, že povšechný pokrok národa nezávisí na politice a její úspěch, neb kdyby tomu tak bylo, byl by náš národ český už teď po druhé mrtev a tentokrát do opravdy. Z následků naprostého nezdaru politiky české nevzpamatovali by ho už žádní vzkříšitelové svými nevinými písničkami, ani Dobrovský svou gramatikou, Jungmann slovníkem a Palacký svými dějinami. Byl by beznadějně, abych tak se vyslovil, "mausod". A on zatím ve skutečnosti stále je čipernější a čipernější a kdyby byl všechnu tu energii, co venkoncem nadarmo v politice proplytl, věnoval ku dobru ostatních oborů národního života, fekněme hospodářství a průmyslu, mohl být dnes veskrze znamenitý chlapík, vnučující respekt u přátel i nepřátel. Ale u nás v Čechách na tu politiku mnoho se drží a spoléhá. Národ stotožňuje příliš mnoho osudy své se státem a k tomu ještě na neštěstí cizím. Jak k tomu bludu přišel, ví sám rarach. Neb všechna vlastná zkušenost národa, z doby našeho znovuzrození, je tak skvělým, tak do očí bijícím důkazem pravého opaku. Cokoliv jsme, ze sebe jsme se stali, bez pomoci státu, ba proti jeho opatnému úsilí. Náš celý národní pokrok se všemi obdivuhodnými vymoženostmi osvětlení, učinili jsme odstraňující překážky státem, tedy politikou, nám kladené. Celý mohutný a velkolepý základ našeho národního bytí, se všemi příslušnostmi panující vzdělanosti požadovanými, sami jsme si postavili, přemáhající nepřítelství vlády i škodlivé vlivy vlastní nesvornosti, nazvě zrovna k vůli té politice mezi námi povstálé. Nač tedy všeho toho rmutného boje politického mezi námi, jenom zklamání a z toho zmalátnělost přínášejícího? Nač? Páni tam za mořem, slyšíte mne, namítli by ovšem: "blábol a blábol, nevěda o čem. Což nezískali jsme si svou politickou činností universitu a jiné vymoženosti národního života nevyhnutelné?" Inu pravda, pravda! Já však mám za to, milý hochu, že vídeňská vláda byla by dříve či později musela dát či povolit universitu národu v té míře duchovně pokročilejší, jako je národ český, kdybychom do Vídně v politickém posláním nebyli ani páchlí. Bylo by se to stalo pouhou mocí duchovního tlaku v naší pokročilé době neodolatelného. Jako odklizení trestu běhání ulic a baštonáží v rakouském vojsku nemá co děkovat žádnému určitému zákonodárci, tak ani zřízení české university není výsledkem pouhé politiky činnosti toho kterého státníka neb vůdce, nýbrž neostřanitelné potřeby národa už v značné míře kulturního.

Toť se rozumí, že tímto tvrzením nechci všechnu politickou činnost samárně a naprosto odsuzovat, neb jsouce občany státu, nemáme se od ní odříznout docela, chci tím jen naznačit, že Čechové ve vlasti neměli by se k vůli ní tolik napínat a nejlepší síly své mrhat, které na jiném místě s mnohem větším úspěchem využítkovati by mohli. Také neměli by stavět na ní všechny své naděje a veškerou spásu od ní očekávat, ale spíše doma pracovat s tou mravenčí pílí a obětavostí, s jakou pracovala pokolení minulá, když základy kladla našemu novému životu. Ušetřili by si tím zklamání, které obzvláště na duši českou dusivě, zmalátnějící působí. Neb z Vídně, myslím z vídeňského parlamentu, Čechové žádnou spásu si nepřinesou a jestli opravdu myslí na dosažení samosprávy zemi koruny české, což lépe by učinili, než hádat se s Němci na radě říšské, kdyby ostali doma a všemi prostředky hleděli přesvědčit německé krajany své, myslím Němce v Čechách, o své dobré vůli k nim a o velikých výhodách hospodářských i jiných, jaké by jim zrovna tak dobře jako Čechům, ze samosprávy vyplývaly. Touto snahou přiblížili by se stokrát více ku želánému ideálu, než všemi řečmi ve Vídně. Neb tu pravdu mluví si v Čechách pěti jednou vyznat, dřív či později, že samosprávu království českého, čili zřízení českého státu v rámci rakouského mocnářství, nestane se tak snadnou věcí protestu dvou pětio německého obyvatelstva, majícího za sebou všechny Němce v Rakousku, německou panovníčí rodinu a celý valněný národ německý v říši. Všechny podmínky

českého života volají o samosprávu českých zemí, v nichž však, k vůli velikému počtu německého obyvatelstva bude muset panovat úplná rovnoprávnost a spravedlnost k obou národům, nekalená ani stínem násilí jednoho nad druhým. Jen tak bude možnou a trvalou. To však nedosáhne se národnostním bojem, nýbrž národní shodou. My tu v Americe vidíme politice nejlépe, že všechna vina těch politováníhodných třenic není jen na straně Němců, ale také trochu i Čechů. A právě z té říšské rady, kde Mladočeši před lety hledali spásu, šlehají ty nejhorší plameny národního záští, činnici nezvyklé snír víc a více nešťastným.

Nejednou, ale stokrát už jsem vzpomněl, milý hochu, jak hroznou chybou bylo, že Čechové na nátlak mladočeských politiků šli do té zatracené Vídně, vzdor milionkrát lepší radě učeného i zkušeného Palackého. V mládí byl jsem ovšem, jako všechna mládež myslila, že musí být na straně Mladočechů, náramný přítel činu s rukávky zrovna vykasánými. Však čím více hromadili se výsledky, čím vlastně nevyšledky, té mladými vyříčené politiky činu, tím více poznával jsem jiných i svůj klam a jasněji a jasněji viděl, že s ohledem na samosprávu a se stanoviska historického práva jediné zdravou a v koncích jediné úspěšnou politikou byla politika Palackého, přímá drasticky vyslovená v jeho pohnutém výkřiku: "živého mne tam (to jest do Vídně) nedostanete." Nástupce jeho, Rieger, přinucen, mnohdy až divou agitací mladočeskou, tam šel a po mnohých letech práce a boji, s ohledem na národní naše snahy věru upřímných, přinesl odtud známé punktače, ve správním ohledu dělíci království české v část německou a českou. A to jest vše, co mohl z parlamentární Vídně přinést a nikdo, milý hochu, nepřinese odtud více, ať Mladočeši, ať radikál, ať realista, aneb kdokoli. Vždyť je to absolutní nemožnost získati více. Či může někdo po zdravém rozumu očekávati, že říšská rada, aneb vláda z ní vzešlá, spásně samovraždu a oloupi se o nejpodstatnější část své moci a svého bytí zřízení českého státu, třeba v rámci rakouského mocnářství? Že blahosklonně dovolí českým poslancům odejti domů a spravovati samostatně záležitosti českých zemí, a snad dá jim k tomu ještě otcovské pozhénnání na cestu? Za takovou říšskou radu by se ostatní národové na ní za stoupení skutečně poděkovali a kdyby všechny své poslance za to pomordovali, jenom skutek spravedlnosti by vykonali. Skutek takový je nemožný a nepřirozený, on ani mysliti se nedá a mně jen je divno, že už dřív jsem to neviděl. Která pak moc bude se dobrovolně kouskovat? Žádná říšská rada a žádná z ní vzešlá vláda na něco, co by bylo více než Riegerovy punktače, s ohledem na konečné vyřízení české otázky, nepřistoupí. Myslím, že Mladočeši už dnes sami vědí, že s většími zavřívání z parlamentární Vídně se nevrátí, než se vrátil dr. Rieger a proto snad brali tak vřelé účastenství na oslavě jeho osmdesátých narozenin. Rozdíl mezi jimi a ním bude však ten, že on jíti tam nechtěl, kdežto oni mermocně se tam drali.

Tedy s tou naší samosprávou vypadá to blédě, mohlo by se namítnout. Nic hůře, než kdy jindy. Leda to, že už jsme jistě pravděpodobně mohli mít, kdybychom byli jak živi neprodučovali se v fečnickém umění ve vídeňském parlamentu. Po historickém právu svém neměli jsme tam vlastně nic na práci a nemáme s ostatními národy Rakouska nic co vylizovat a o práva svoje se smilovat, nýbrž jen s panovníkem. My nevstoupili nikdy ve spojení s národy rakouský stát tvořícími, nýbrž jen v nešťastné jedné chvíli zvolili jsme si panovníka jejich též za svého krále. My tedy měli udělat, co učinili Maďaři, stranit se parlamentu a vyjednávat jen se svým králem. Rozdíl, co do výsledku, byl by býval jen asi ten, že my na své byli bychom museli déle čekat než oni čekali na své. Bez našeho účastenství byla by říšská rada, mocí duchovního nátlaku panující vzdělanosti, dřív či později úplně doviádla a císaři a králi nebylo by jiného zbývalo, než učinit jiné opatření a v něm byla by bývala samospráva Čech již zaručena. Leť už se stalo. Zoufat netřeba, ale o to usilovaěji pracovat o vlastní povznesení svou silou a o bezvýslednou politiku

meně se starat. Možno-li to ještě, ani do Vídně nejt a pokud s důstojností národa se to srovnává, navazovat nitě smru s německými krajany a odhodlaným vystoupením co celku, za nikdy nezadaná práva svá ku samosprávě, vynutit na císaři zpět, co předkové jeho nám odřekli a co on jediný nám zpět dáti může. Já vidím nejhlavnější podmínku politického zřadu v Čechách ve smru s německými krajany a náležitě využitkování našeho nikdy nezrušeného státoprávního poměru ku panovníkovi.

"Ale nemyslíte, strýčku," podotkl jsem, "abychom se snad před císařem plazili a dobré vůle jeho se dožebravali."

"Nikoli," on odvětil, "to už se často až nemístně dělalo a bylo to jenom na škodu. O zadržené právo netřeba žebret, dokud dosti je cest, jimiž lze si ho důstojně vydobýt. Přímý, statečný muž vynucuje vždy více respektu, než schylený žebrák. Ostatně budou to spíše okolnosti, jež musíme uchystat, které přimějí císaře, aby nám dal co nám patří, než jen dobrá jeho vůle, neb tu už dal několikrát na jevo v naší přítčíně, ale pokaždé nedostačila."

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

LINWOOD, Nebr.—Čtená redakce! Máme letos zimu dost tuhou a při tom měnivou, náhle zima a zas teplo. Každý se připravuje na tu jarní práci. Loňská úroda byla dost dobrá na ten suchý rok. Pšenice spýala od 15 do 25 bušů a oves od 30 do 45 po akru, kukuřice pouze od 25 do 30 bušů. Žito spýalo obtožně a teď se prodává za 47 centů buš. Ovoce bylo málo a skoro v každém jablku byl červ, tak že bylo málo dobrého. V našem městě máme tři české grocerie, tři hostince a dva české železářské obchody. Tě. Jed. Sokol se připravuje na taneční zábavu na oslavu desítiletí svého trvání v den 11. května 1899; žádný rodák by neměl zůstat doma. Za fečnicka je pozván br. Ant. Kment, předseda od západní župy.

Anton Biatný. — Zasilám předplatné trochu pozdě, ale nebylo možno dříve s vámi se vyrovnati, neb od vánoč zřídka kdo mohl do města a to pro velkou zimu. Jestli některý den se udělalo volnější, hned na to mrzlo tak silně, že někdy nebylo lze ani ven. V domech mnoho pomrzlo. My farmaři jsme utrpěli velké škody na dobytku a na drůbeži. Mé sousedce padlo 40 kusů a mně také několik. Nejméně ovšem ztratili negři. Těm nemělo co zmrznout a tak po případě zmrzl jen některý z nich. U nás ve Weimar zmrzl jeden a v Brenham druhý. Každý říká, že se na takovou zimu nepamatuje. Kdyby byla přišla taková zima v době občanské války, když jsme se povalovali v houštinách jako drabanty, na polo bez obleku, teby by nebyvalo zde potřeby ani jediného výstřelu, za jedinou noc myslím bychom bývali hotovi. Loňského roku tento čas jsme měli vše zoráno a korny zasazené, ale letos teprve začínáme počátkem března orat a něco kukuřice sázet, neb je teprve pár dnů teplo. Minulou nedělí byl u mně soused a vyprávěl mi, že čel v Svobodě, že by měla být komis, která by farmerům vše vyšetřila, co a jak má vše zapsat, by se z toho dalo patlat. To se rozumí, že na takovou práci by se našlo postávaců dost a kdo by jim platil? Nu, zas farmaři a to by bylo otroctví hotové. Naposled by to mohlo vyvolat třebas i válku jako na Kubě, neb už jsou farmáři dost přetřepáni platem. Já myslím, že by bylo lépe, kdyby udělali farmáři komis nad úřadníky, aby hleděli svých povinností, ku jakým jsou od občanů zvoleni a ne jezdit po vřetech a mrhat občanské peníze. V úctě, Frank Janák.

CHANDLER, Okl. Soudím, že Vás bude zajímat, když vám sdělím, že čeští osadníci v okolí Dent, Oklahoma, znamenitě pokračují a jsou na cestě ku blaho bytu a štěstí. Usadili se ve velmi úrodné části okresu a mají nyní již svou vlastní společnou dšinu na bavlnu, svou sň společnou, kovárnu, kostel a hřbitov a též i hudební kapelu. Jsou v tomto okolí ještě mnohé "klejmy" lacino k převzetí a když by si někdo přál dalších zpráv neb podrobností o zdejších pozemcích neb krajině, nechť mi dopíše a já mu s ochotou zodpovím vše, co si

bude přáti. Přejíc Vám hojně zřadu; znamenám se, V úctě F.V. Reynolds.

O politické situaci v Rakousku.

Dne 12. února promluvil poslanec dr. Ed. Grégr ve Slaném ve schůzi důvěrné pozoruhodnou řeč o politické situaci.

Zmínil se o vládě hr. Taaffa, kníž. Windischgratze, hr. Baudeniho a bar. Gautsche, promluvil dr. Ed. Grégr obšírně o vládě hr. Thuna a o snahách české delegace, fka mezi jiným:

"Přišel hr. Thun. My znali jeho činnost jako místopředsedatele království českého, která se nám ovšem nezamlouvala. V politice ale nerozhoduje láska. My jsme věděli, že hr. Thun jest nejen rakouským, ale také českým kaválírem, že miluje svou vlast a že má smysl pro spravedlnost. Doufali jsme, že dovede zkrotit německou obstrukci a možná, kdyby neměl vázané ruce, že by ji také zkrotil. Pozoruhodné bylo, že do vlády jeho povolán byl člen strany naší, i pokládám to za vhodné pro zájmy naše. Jiná jest ovšem otázka, měl-li ministr Kaizl zůstatí také poslancem. Nemáme nejmenší přičiny, abychom mu nedůvěřovali a nijak nepochybujeme o jeho vlastenečtví. Okolnosti tyto přiměly nás k tomu, že jsme změnili svou taktiku vůči vládě Thunově, však nestali jsme se snad slepou stranou vládní, nýbrž nechťeli jsme jí dělat opozici, dokud jsme za to míti mohli, že nebude vystupovati proti nám. Kdyby však vláda proti nám zaujala nepřátelské stanovisko, postaví se proti ní celá česká delegace jako jeden muž a i kdyby tam bylo více českých ministrů.

Nastoupili jsme politiku vyčkávací, politiku etap a vyčkáme klidně, zdali vláda splní, co slíbila a čeho požadujeme. Tato vyčkávací politika neznamena ještě úplnou důvěru k vládě. Politiku etapovou vysvětlil bych vám malým příkladem. Kdybych měl u dlužníka k pohledávání velký obnos a on ho nemohl najednou zaplatit, vyrovnal bych se s ním na lhůty a popřál bych mu času, aby ve lhůtách mi zaplatil, co je dlužen. My jsme také hr. Thunovi poskytlí přiměřené lhůty a nelze zapřítí, že hr. Thun čím již splátky. Já sice pro svou osobu přilíh velkou důvěru k takové etapové politice nemám, ale to jest výsledek mé politické minulosti. Však člověk nesmí vždy jednat podle čuti. Já jsem se také nemohl vpraviti do této etapové politiky, je ale vlasteneckou povinností, abychom vyčkali, jaké výsledky tato politika míti bude a proto nechci překážeti vedení této politiky. Co jsme měli dělat a pro který směr se rozhodnout? Buď pro takovou politiku, aneb vrhnouti se do proudu rozhodné opozice proti vládě.

Opozici proud by znamenal rozbití nynější pravice, osamocení české delegace, jinými slovy, pomáhati Němcům do sedla, těm Němcům, kteří by nás pak pomocí majority utlačovali. Opozice by ovšem svrhla ministra Thuna. Ačkoli nejsem jeho obdivovatelem, přece jest mně milejší, než kdyby na jeho místo dosedl nějaký Chlumecký. Až by byli Němci u vesla a měli nás, jak se říká, pod sebou, pak by se snad chtěli s námi vyrovnávat. Bilance naší vyčkávací politiky není pasivní, ona není zdaleka taková, jak bychom si přáli, abychom se blížili životu svých snah, neboť máme aktiva i passiva. Mezi aktiva sluší zařaditi na prvním místě jazykové nařízení. Ona sice nejsou ideálem rovnoprávnosti, přejí si však, aby zůstala a byla náležitě prohloubena.

V ohledu hospodářském ovšem mnoho nevykonáno, ale to jest zásluhou německé obstrukce. Náš celý program lze děliti na národnostní a politický. V ohledu druhém neudělali jsme valných pokroků a myslím, že bude nutno dříve uskutečniti program národnosti a že na tom základě mnohem snadněji uskutečnime svůj program politický. Musím ale podotknout, že výkladem nynější ústavy ve mnohem by se autonomní zemi mohlo prospěti. Nyní, kdy se vládne § 14., musíme státi na stráží, aby tohoto § nebylo využito proti nám, nýbrž v náš prospěch, neboť známe ze zkušenosti, že vlády vídeňské přátelství k nám neopřívají. Vládě se jedná o smír Němců s námi a jedná se jí o to, aby jim byl umožněn návrat do sašmu. Já ve smír

Nejsnazším způsobem... na světě lze si uhnati Bolesti v zádech a kyčlích, však rovněž tak snadno lze se jich zbavití upotíbením ST. JACOBS OIL. Zahřívá, ulehčuje a hojí.

s Němci nemám žádné naděje, neboť s Němci — nacionály, kteří by s námi rádi tak zacházeli, jako vláda pruská s poznaňskými Poláky, není přece vyrovnání možné a ti druzí mají sotva koho za sebou. Mezi Němci jest rozdíl jen zevní a zdánlivý. Schoenererovci pracují na rozbití Rakouska a přičlenění zemi koruny české a zemí slovinských k říši německé a jsou v tom dost upřímní.

Němečtí liberálové a velkostatkáři dělají sice na oko rakouské vlastence, aby si to naohře nepokazili, ale v srdci svém ctí tyž program jako nacionálové. Nemám za těch okolností naděje, že bychom mohli s Němci o smru rozsáhně mluvit. Němci mají tu výhodu, že jdou sjednoceně proti nám tu i za hranicemi a mají velikou početnou převahu, vlivy politiky zahraniční na své straně, mají pro sebe část vyšší dosud mocné byrokracie a — podivným řízením — vojenskou správu. Leť já doufám, že národ náš v boji tom zvítězí. K tomu ale potřebuje velkého nadšení pro své ideje. Musíme být sjednoceni, jednolití, jedna armáda.

ZPRÁVY ZÁMOŘSKÉ.

Rakousko-Uhersko.

V Pešti se soudí, že po změně ministerstva bude následovati i změna seskupení stran. Liberální odstěpenci hned po programově prohlášení Szellové vrátí se opět do liberální strany. Národní strana koná přípravy, by učinila také tak, třeba ne hned. Národní strana nyní, než Szell sdělí program svůj, uváží, zdaž mezi tímto a jejími politickými názory jsou ještě takové difference, aby zůstala stranou na dál samostatnou. Nebude-li tomu tak, rozejde se strana a členové její vstoupí prostě do táboru liberální strany. Se strany katolické lidové strany, až stoji ve státoprávním ohledu rovněž na půdě úmluv vyrovnacích z roku 1867, jest postup podqbný zásadně vyloučen. Liberální odstěpenci a národní strana hr. Apponyia, čítají skorem sedmdesát hlasů. Ze by jiné pak živly vystoupily z liberální strany, o tom se v Pešti sice mluví, ale nevěř se valně tomu. V každém případě budou se udalosti velmi rychle vyvíjeti.

Nové neúspěšy pro Angličany v Sudanu.

Kalif dervišů, jenž nalezá se té chvíle ještě v Kodofanu, postupuje s četným vojem na sever a znepokojuje Arabů smělými lupičskými výpravami. Další zámeřky kalifovy jsou zcela neznámé, Angličané ale netušíce nic dobrého, povolali do Omdurmanu zpět důstojníky, již byli na dovolené. Také guvernér omdurmanský rychle se tam vrátil. Za to nepochybně vědom z Connaughtu s chotí, kteří kladli nedávno v Omdurmanu základní kámen k obrovskému zavodňovací hrázi, již má býti část Sudanu zavodněna, nyní si asi pospíší, aby nevlídné kraje ty opustiti.

Černá Hora a Srbsko.

Mezi Černou Horou a Srbskem zvětšilo se napjetí. Srbský vyslanec na Cetyni, podplukovník Mašin obdržel rozkaz, aby z Cetyně odejel. Mimochodem řečeno, kdy nedávno rakousko-uherský prezident Kučinský Cetyni opouštěl, aby z místa, kde sobě i své vládě způsobil těžkou blamáž a kde i jinak se neosvědčil, odebral se do země zámořské; některý jihoslovanský list si zavtipkoval, že p. Kučinského bude nyní zastupovati p. Mašin. Srbská králové berou si za záminku k roztržce s Černou Horou, že "Glas Crnogorca" nazval Obrenoviče "zrádci Srbska." Záminka ta je právě tak smyšlena, jako byla loni v červnu smyšlena známá vídeňská kleveta na knížete Nikolu a jeho vládu. "Glas Crnogorca"

ani urážkou se nezmínil o srbských králich od té doby, co dali do oběhu pověstný hanopis na knížete Nikolu a jeho rod, a byl by bezpochyby i tehdy pomčel, kdyby c. k. pošta kotorská, jež nejektivá vždycky stejnou ochotou k Černé Hoře, nebývala hanopis dopravovala i na Černou Horu. Ale i tehdejší zmínka "Glasu Crnogorca" byla zdržlivá, šetrná a skutečně kaválířská. Je tedy patrné, že srbským králem o roztržku s Černou Horou šlo a když k ní nenalezali žádné přičiny ve dnech přítomných, že šáhli do několika městská minulosti, v níž nemohli vybrati jiného případu krom toho, kde jsou sami vinníky.

Bulhaři a Srbové v Makedonii. Revoluční agenti bulhařští v Makedonii uznávají tak 7—8 národností, mezi nimi i židovskou, jen ne srbskou. Bulhaři soudí tak: v Makedonii není Srbů; všichni makedonští Slované jsou Bulhaři; kteří se přiznávají za Srby, jsou zrádci a špehouny a zasluhují aby byli skoleni. Tak ale se věci nemají. Slované makedonští tvoří prostřední článek mezi Srby a Bulhary a mohou se přiznávati právě tak za Srby jako za Bulhary. Ve skutečnosti jen čilejší agitace bulharská je přičinou, že více Makedonců, ve kterých se počíná probouzeli vědomí národní, přiznávají se za Bulhary. Kdyby Srbsko v posledních 15 letech nebylo tak hanebně spravováno, že pozbylo veškeré rozpínatosti, bulharské národní vědomí potkávalo by se nyní v Makedonii se silnějším národním srbským, než nyní. Avšak i tomu zlomku slovanského obyvatelstva rozhrané provincie, který se hlásí k národnosti srbské, není svoboda toho být i vyhrzena jménem lidskosti i jménem slovanské pospolitosti. Jinak slovanský svět nemůže sympatizovati s makedonským hnutím, než budou-li mu prve podány důkazy, že se tak Bulhaři a Srbové porovnali a že v svornosti a lásce pracují k jednomu cíli.

Jak obmeziti účty od lékaře.

"My uspořili jsme tak mnohých lékařských účtů, upotíbením v domácnosti naší Chamberlain's Cough Remedy. Máme lahev léku tohoto vždy po ruce a kdykoliv některý člen rodiny měl jeví přiznaky nachlazení, ihned upotíbením Chamberlain's Cough Remedy. Následkem toho nikdy nemusím poslat pro lékaře a tak vyhnu se velkým jeho účtům. Lék ten vždy pomohl a má v každé domácnosti zázračnou bojivou moc. D. S. Markle, Gen. Merchant & Farmer, Mattie, Bedford Co., Pa." — Na prodej jest ve všech lékárnách.

"ALPHA-DE LAVAL" CREAM SEPARATORS.

DeLaval Alpha "Baby" odstředivky smetany by prvními a udrovnými vády na stupni co nejlepší a nejjednodušší. Zaručujeme, že naše jsou lepšími než veškeré jiné dle těchto nápodobené a padělané a schválný všemi odborníky a znalci. Více než 100.000 lidí nyní užívá a prodá se již desetkrát tolik co všech ostatních dohromady. — Ušetří 50.000 až 100.000 na jedné krávě ročně více než veškerým mláku a 50.000 až 100.000 ročně více než odstředivkou naším nepodobnou. Stroje tyto pro rok 1899 jsou značně zdokonalené. Píšte si o katalog. T6H105

THE DE LAVAL SEPARATOR CO. RANDOLPH & CANAL STS., CHICAGO. 74 CORTLAND STREET, NEW YORK.

Vyjedete-li dnes z Omaby po dráze Union Pacific, přijedete do... Salt Lake, San Francisco, neb do Portland dříve, než kdybyste byli vyřili head, vřera po Kiewitovi's železnicí. Píšte: 1303 Farnam ul. Omaha.